

Královna byla nahá.

Z terasy paláce pozorovala Kleopatra bezpochyby naposled své drahé hlavní město, svoji nádhernou Alexandrii.

Mírný noční vánek nedokázal utiřit její horečku: ona, paní Egypta, země milované bohy, země, kterou chtěla dobýt a která jí unikala, ona, absolutní vládkyně bohaté země, je odsouzena k samotě a bezmoci!

Oheň planoucí na vrcholu majáku osvětloval moře a potvrzoval slávu města, které založil Alexandr Veliký,¹ poté co porazil Peršany a osvobodil starou zemi faraonů od nelítostné okupace. Knihovna, Museum, chrámy, divadlo, paláce, přístav, maják... Tolik nádhery, a ona se stala její legitimní dědičkou po otcově smrti během úplného zatmění měsíce 7. března roku 51 před naším letopočtem!

Její otec, dvanáctý z linie Ptolemaiovců, zbabělec a mravně zkažený člověk posedlý sexem, prodal Egypt Římanům! Lid ho přezdíval „pištec“,² protože rád hrál na flétnu během orgií, kde se naprosto nedůstojně předváděl. Byl vyhnán z Alexandrie a znovu získal moc, poté co si koupil římské vojáky a bohatě je zaplatil zlatem, čímž rozpoutal ekonomickou krizi. Dnes sloužila v egyptské armádě, kterou už Kleopatra neovládala, spousta žoldnéřů, Germánů a Galů.

Mladou dvacetiletou ženou zmítala zlost; strhla si perlový náhrdelník, sundala stříbrné náramky a všechno hodila do chřtánu tomu nevděčnému městu, které se jí chtělo zbavit a dobrovolně se odevzdat do područí chtivé konspirátorské kliky.

¹ Roku 331 před naším letopočtem.

² V řečtině aulétés.

Kleopatra se narodila v Alexandrii v lednu roku 69 před naším letopočtem v komnatě konkubín svého zploditele a na egyptský trůn usedla v osmnácti letech. O trůn se ovšem měla podle zvyklostí Ptolemaiovců dělit se svým o deset let mladším bratrem. Přesto první z královen téhož jména, která se narodila roku 180 př. n. l., vládla po smrti svého manžela krásně sama!

A sedmá Kleopatra, to jméno znamenalo „Otcova sláva“, ji napodobila, když odkázala do stínu toho prašivého kluka Ptolemaia XIII., kterého nenáviděla. Nikoli bez ironie přijala přezdívku „ta, jež miluje svého otce“, ³ dávala ovšem přednost „té, co miluje svoji vlast“, onen Egypt s věhlasnou minulostí, předmět všech svých snů.

A ty sny se měnily v noční můru.

Mladá žena, bouřící se proti takové nespravedlnosti, zvedla ruce k měsíci.

„Ty, který mizíš a opět narůstáš, dej mi svoji sílu!“

Copak Kleopatra neprokázala svoji zralost a odvahu, když se postavila finanční krizi? Kvůli obrovským dluhům, které nadělal její otec, byla nucena přistoupit k devalvaci měny a musela nechat razit nové bronzové mince. Venkov, na nějž dolehla údobí hladomoru a nesnesitelných daní, se bouřil; královna podepsala dekret, který pod trestem smrti zakazoval dovoz obilí ze Středního Egypta jinam než do Alexandrie, aby zachovala bohatství hlavního města. Alexandrijská síla zůstano plná a Řekům nebude chybět potrava.

A to byl jenom začátek procesu reforem, jimiž chtěla bojovat proti korupci a mohutně se šířící byrokracii s jediným cílem – znovu nastolit v zemi blahobyť.

³ Filopator.

Kleopatra však narazila na malichernost dvora a na zvrhlost svého zesnulého otce! Požádal totiž v římském senátu, aby Řím nadále dohlížel na vykonání jeho poslední vůle, podle níž se moc měla rozdělit mezi jeho starší dceru a jejího mladšího bratra Ptolemaia XIII., nesnesitelného a domýšlivého kluka, který však měl za zády mocné opory.

Tři muži manipulovali touhle loutkou a rozhodli se zlomit Kleopatru: eunuch Photinos v čele vlády; vzdělaný Theodotos, učitel malého krále; strateg Achillas, velitel armády. A Kleopatřina mladší sestra Arsinoé tohle neblahé trio podporovala; byla lstivá, ambiciózní, žárlivá a toužila jen po moci.

Mladá královna pohrdala nebezpečím, chyběla jí prozíravost a bdělost; především chtěla vyřešit finanční krizi a prosadit své záměry, přičemž nebrala v potaz nedůtklivost jistých osob, věřila, že je schopna sama řídit stát, a zapomínala na testament svého otce a jeho stále platné poddanství Římu.

Řím, arogantní a pohrdavá velmoc! Dva obávaní vojáci, dva predátoři o něj mezi sebou bojovali: Caesar a Pompeius. Kleopatra sázela na toho druhého, na Pompeia, doufala, že zůstane daleko od Egypta a nebude v něm uplatňovat svoji moc. V roce 49 př. n. l. mu poslala zásoby potravin a vojáky a zlí jazykové tvrdili, že se královna stala milenkou Pompeiova syna, jenž byl v Alexandrii jako vyslanec!

Vůně jasmínu okouzila mladou ženu s dokonalým tělem, ale nedokázala rozptýlit pach zlých drbů, které šířili její nepřátelé a členové její vlastní rodiny. Včera byla na vrcholu, dnes je ponížena, zdeptaná! Nemá cenu si něco namlouvat a kojit se marnými nadějemi: komplot proti ní se zdařil. Kleopatra byla vypuzena ve prospěch té krysy, mladšího bratra.

Se vztyčeným čelem a zalitá měsíčním svitem se svržená královna přiblížila k okraji terasy. Sotva nastoupila na trůn,

oblíbila si moc a samotnou ji překvapilo, že přitom zapomíná na sebe; nezáleželo jí na vlastní slávě, šlo jí jenom o budoucnost jejího království. Copak jí osud nesvěřil poslání, neuložil jí, že musí svůj život podřídit novému Egyptu?

Během několika měsíců v mladé ženě zvítězila panovnice a státnické povinnosti nahradily bezstarostný klid. Kleopatra byla stvořena pro to, aby vládla, neuměla se vrátit zpět. Spiklenci zvítězili, proč má tedy žít dál?

Světlo majáku ji fascinovalo a vody přístavu, ozářené přízračným jasem, ji přitahovaly. Ona má být odloučená od světa a žít pod nadvládou korunovaného kluka? Nikdy!

Co takhle proměnit se v ptáka, přelétnout rejdu, dostat se na širé moře a nechat za sebou svět průměrných a malicherných lidí... Kleopatra se usmála, rozpřáhla paže a připravila se ke vzletnutí.

„Veličenstvo, počkejte!“

Věrná služka Charmion doběhla až ke své paní a zahalila ji do závoje z královského lnu.

Malá, tmavovlasá, snědá Charmion s nízkým čelem, špičatým nosem a silnými nohama byla tělem i duší oddaná své královně. Teď ji pevně uchopila a odvedla doprostřed terasy.

„Veličenstvo, musíme odejít z paláce!“

Kleopatra se probírala ze snění a sotva svoji služku poznávala.

„Odejít...“

„Náhodou jsem vyslechla strašný rozhovor; v paláci už nejste v bezpečí.“

„Budu bojovat!“

„To by bylo zbytečné, máte příliš mnoho nepřátel; odejděme, snažně vás prosím!“

„Špatně mě znáš, Charmiono.“

„Paní, nemůžete zvítězit, věřte mi!“

Kleopatra zavravorala.

Služka ji právě zachránila a znovu jí hrozí smrt... Ona, královna, že se má podrobit protivenství, ustoupit panice a chovat se jako poslední zbabělec?

„Budte rozumná, Veličenstvo,“ naléhala Charmion. „Daleko odtud budete moct bojovat.“

„Rozdrtím tu cháttru ve vlastním paláci,“ rozhodla Kleopatra.